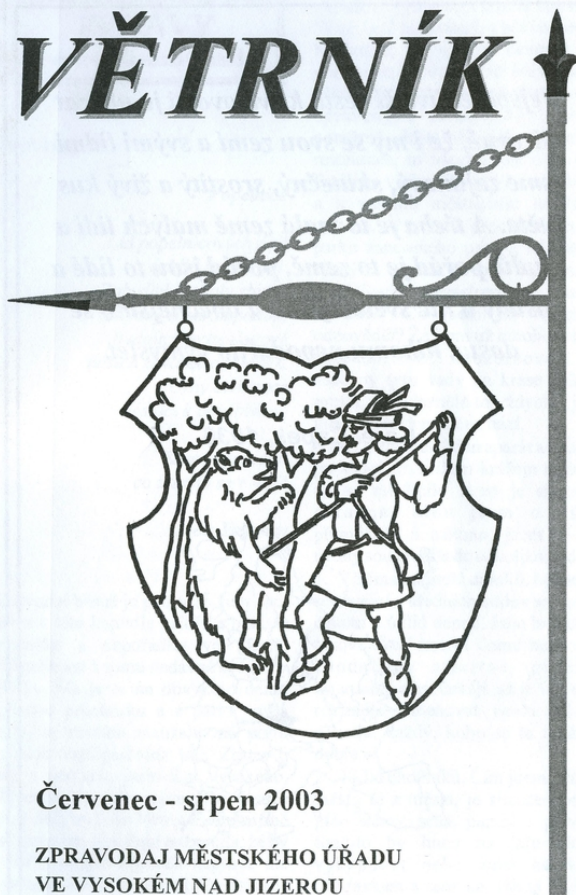

VĚTRNÍK

Červenec - srpen 2003

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 7-8/2003 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11. Redakce-Muzeum-tel.:481 593 118
V roce 2003 vytiskl R. Friede, tiskárna merkantilu Roprachtice - tel/fax 481 593 163

Nejspolehlivější cesta k světovosti je ukázat názorně, že i my se svou zemí a svými lidmi jsme zajímavý, skutečný, srostitý a živý kus světa. A třeba je to malá země malých lidí a osudů, pořád je to země, pořád jsou to lidé a osudy a nic světovějšího a obecnějšího se dosud nikomu nepodařilo vymyslet.

Karel Čapek, 1936

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

Popelnice

*Lid popelnicových polí
osídlil zeměkouli.*

*Zabydlel ji obaly zbytky
odpady a harampádím.*

*Budoucí archeologové
našich závazek a skládek.*

*Urny civilizace
nestačí k pohřbívání.*

*Kam vyprázdnit
co zkazilo se v nás?*

Alois Volkman

Z úvodní básně je patrné, o čem chci dnes v této kapitole nejdříve psát. O pořádku a nepořádku ve městě. Přimělo mě k tomu nedávné setkání v parku. Šla jsem na obvyklou denní cílenou procházku a z parku vyšla dvojice starších manželů, na první pohled inteligentních lidí. Zastavili mě s otázkou, jsem-li z Vysokého. Představili se jako rekreatanti z Hradce Králové, bydlí ve Větrově a nesmírně se jim u nás líbí. Paní naznačila, že by ráda o svých dojmech napsala, ale neví, na koho se obrátit. Představila jsem se a měla jsem hned v hlavě plno

otázek, ale paní mě předešla a povídá: "Víte, je tu tak krásně, a ty výhledy na Krkonoše, to jsme si neuměli ani představit, jsme tu prvně. Městečko je pěkné, náměstí upravené, čisté, kostel opravený i prostranství kolem, poměrně dost pěkných obchodů, restaurace, to všechno se nám líbí. Bydlíme však ve Větrově a cesta tam a k vašemu městskému úřadu je otřesná. A rovněž procházka podél parku zaneseného papíry, lahvemi a různými odpadky. To si ten krásný areál Šachty nezaslouží. A vám to nevadí?" Co jsem na to měla odpovědět? Že jsem už mnohokrát na zasedání MZ upozorňovala na všechny tyto vady na kráse našeho města, ale odeznělo to vždycky, jako když se hrách na stěnu hází.

Vzala jsem druhý den aparát a chodila po Vysokém křížem krážem a fotila, co se mi líbilo a co je skutečně ostudné. Moc jsem o všem přemýšlela a nakonec jsem ty své úvahy soustředila do několika bodů:

1. Většina majitelů domků, obchodů, restaurací a úředních budov se stará o čistotu a úklid denně. Jsou bohužel i takoví, kteří kolem domu nebo pod chodníkem zemetou, nadělají hromádky a asi čekají, až je vítr opět rozfouká. Jmenovat zatím nikoho nebudu, každý, koho se to týká, to dobře ví.

2. Úklid chodníků. Čím jdeme dál z město či z města, je situace horší - plno slámy, sena, papírů a plevele. Stačilo by hned na jaře plevel vykopnout nebo zalít nějakým přípravkem a seno ani sláma by se v tom tolik nedržela. Břehy podél

silnice jsou také plné odpadků.

3. Někteří traktoristé ZD Horal nedbají na to, že jim z vozů padají spousty toho, co právě převážejí. Byla jsem svědkem, jak celou cestu ke hřbitovu padal z vozu hnůj. To je přece snadno řešitelné.

4. Dalším nešvarem je posekání trávy u domků nebo podél silnic, kterou pak nikdo neuklidí, schne a žlutne a nakonec ji vítr zase roznese. Sisyfova práce.

5. Sklárky. Cestou ke Tříčím jsem fotografovala krásné zahrádky, skalky, opravené a upravené domečky, až jsem došla k otesné a páchnoucí skládce shnilé trávy. Vlevo radost pohledět, vpravo se raději ne dívat a moment ani nedýchat.

6. Často slyším otázku: Co s odpadem ze zahrádky? Co se nedá zkompostovat, je třeba připravit na odvoz a za úplatu to zaměstnanci MěÚ odvezou na určená místa. Ale musí to být odpad skutečně biologický, na komunální máme popelnice.

Možná že by měl někdo ještě další připomínky. Říká se, že co je psáno, je i dáno. Měli bychom se nad tím zamyslet a MZ by mělo dojít k nějakému konkrétnímu rozhodnutí. Proč se má o našem městě mluvit v souvislosti s nepořádkem a nečistotou? Ve všech médiích se stále dovidáme o tom, že je třeba zachovat si v EU vlastní identitu. Nemohla by to být pro naše město právě čistota a pořádek? Jilemnice usiluje o titul "zdravé město". A je to tam na pořádku v celém městě vidět. Nám by stačil pořádek i bez titulu, co říkáte,

vážení občané a čtenáři?

Naše obec a mikroregiony

V této kapitole vás budeme pravidelně informovat o činnosti mikroregionu, což jsou dobrovolné svazky obcí. Naše město patří k mikroregionu Krkonoše se sídlem ve Vrchlabí. Město Semily vydalo již podrobné prospekty s mapkou v rámci projektu "Aktivní dovolená v ...", a to pro naše sousední mikroregiony Pojizeří, Kozákov a Podkozákovo. Pokud máte o tyto prospekty zájem, jsou k dostání v městském muzeu. Až dojdou prospekty o našem regionu Krkonoše, oznámíme to ve Větrníku.

Prodej domu na náměstí

Nebyl dosud uskutečněn a bude po zasedání 14. července opět vyvěšen.

Komunikace a byty:

1. tento měsíc začnou práce na dokončení komunikace přilehlé k Tyršově ulici;

2. bude opravena komunikace k domu s pečovatelskou službou;

3. bude se pokračovat v dobudování komunikace ve Tříčím;

4. bude opravena hlavní příjezdová komunikace na sídliště;

5. zahájí se stavba bytů nad školní družinou (fa P&P).

Plynofikace ZŠ a MŠ

Projekty se připravují u firmy INPOS - projektová kancelář na inženýrské síti v Liberci. Výstavba je vázána na prodej pozemků, tj. závisí na finančních možnostech.

Loučka na rozptyl

Letos se dočká svého založení. Realizace byla také zadána firmě P&P.

?Budova MěÚ

Poslední letošní akcí firmy P&P je oprava omítek a celého vnějšku budovy městského úřadu.

Přejme si a držme palce firmě i MěÚ, ať se všechny letošní plány uskuteční.

*Z vlastních zážitků i z rozhovoru se starostou města zpracovala
Ludmila Hnyková*

POZOR ZMĚNA

Nová kontaktní telefonní čísla:

Starosta města: 724 178 338

Tajemník MěÚ: 724 180 027

REFERENDUM

13.6-14.6.2003

Vysoké nad Jizerou (jako celek) -

Účast na referendu - 71,5 %

z oprávněných voličů.

"ANO" 70,5 %

"NE" 29,5 %

..*

Každý si musí umět užívat podle svého, ale ne tak, aby si užíval na úkor někoho jiného nebo aby ho v jeho užívání rušil.

Georg Büchner

NEMOCNICE

Změny

V červnu letošního roku došlo v naší nemocnici k zásadní změně ve vedení. Paní doktorka Šinkorová, která osm let (a připomeňme, že velmi krušných osm let, protože v této době proběhla privatizace, rekonstrukce, vynětí z privatizace, změny sazebníků, převod na město, zavedení počítačů) nemocnici vedla ve sdružené funkci ředitel nemocnice - primář, se rozhodla z funkce odejít a svou pracovní zátěž trochu zmírnit. Protože nemocnice se během těchto let nebyvale rozvinula, obě funkce v jedné osobě již zvládat nelze. Ekonomické vedení a zdravotnický provoz by dohromady zvládl možná Jára n Cimrman či Ferda Mravenec - práce všeho druhu, ale ne běžný smrtelník. Proto se vedení nemocnice rozhodlo funkci ředitel - primář rozdělit na dvě samostatné pozice. Ředitel nemocnice bude střežit provoz po ekonomické stránce a zároveň bude statutárním zástupcem nemocnice a primář bude zodpovědný za medicínskou problematiku, vzdělávání, vědeckou práci a zdravotnický provoz nemocnice.

Na obě místa byl vypsán konkurz a novými zástupci nemocnice se staly ve funkci ředitelky Ing. Marcela Škodová, která již mnoho let ústav úspěšně prováděla úskalími ekonomických záležitostí, a ve funkci

primářky (od 1. 6. 2003) MUDr. Alena Schmoranzová. Za nás obě mohu slíbit, že budeme pracovat ve prospěch nemocnice, zaměstnanců a hlavně pacientů, kteří, jsou-li spokojeni, doporučí další a ti přijdou a ve městě se ubytují, konzumují, nakupují atd., což prospívá celému městu.

Z provozu

Ve dnech 15.-16. 3. 2003 v posluchárně ústavu proběhla konference na téma Dupuytrenova kontraktura, při které byla zároveň pokřtěna publikace MUDr. Krejčí z Ústřední vojenské nemocnice v Praze. Po mnoha letech je na světě opět kvalitní publikace o této rozšířené nemoci z rukou českého autora. Celé sympozium proběhlo ve velmi pracovní atmosféře (sobota - přednášky, neděle - operace a demonstrace pacientů) a setkal se s živým ohlasem odborné veřejnosti.

Našinec na cestách

Ve dnech 11.-13. 4. 2003 se MUDr. Kebrle zúčastnil výročního sjezdu Britské a Americké společnosti chirurgie ruky v Cambridge ve Velké Británii. Na sjezdu vystoupil jako spoluautor s přednáškou o technickém řešení odběru štěpů k rekonstrukci pohybu palce.

Víte, že...

za zdravotnický materiál (tj. obvazy, rtg. filmy, sádky na dlahy...) vydá každý měsíc nemocnice 200 000 Kč?

MUDr. Alena Schmoranzová,
primářka

Ze života církve

Svatosti

1. část - Křest

Zahajujeme seriál, v němž si v každém následujícím čísle Větrníku přiblížíme jednu ze sedmi svátostí. Nemůžeme však rovnou hovořit o křtu, aniž by nám bylo známo, co svátost vlastně je. Obecně o všech svátostech platí, že jsou viditelným aktem církve, v níž působí Duch svatý, a zprostředkovávají Boží milost věřícím, kteří svátost přijímají. Kristus ustanovil církev proto, aby hlásala evangelium, získávala nové učedníky a vysluhovala svátosti a takto duchovně působila v materiálním světě. V křesťanské praxi není ustálen přesný počet svátostí. Římskokatolická a Československá husitská církev do své dogmatiky přijaly sedm svátostí: křest, večeři Páně (eucharistii), biřmování, církevní sňatek, kněžské svěcení, svátost smíření a útěchu (pomazání) nemocných. Oproti tomu reformační tradice se dohodla na dvou, a to křtu a večeři Páně.

Křest je svátost, která otevírá cestu ke svátostem ostatním, především pak k eucharistii, večeři Páně. Pokřtěn smí být jen člověk, který dosud křest nepřijal. Vysluhovat křestní svátost smí biskup, kněz a v západních církvích i jáhen. U křtu nalezneme několik starozákonních předobrazů. Velká voda za Noemova času

pročistila hříšné lidské pokolení. Tak byla po potopě uzavřena první smlouva mezi lidstvem a Bohem. Voda v dějinách Izraele znamenala významné milníky. Přejít Rudým mořem znamená záchranu před dotírajícími Egypťany a zároveň začátek pouštní anabáze do země zaslíbené. Přejít přes vodu Jordánu naopak znamená cíl čtyřicetiletého putování. Uspokojivé ustanovení křtu v Písmu svatém nalezneme v Matoušově evangeliu: "Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého." (Mt 28, 19)

Křestní voda, do které Jan Křtitel ponořoval Izraelce, rovněž tvořila mezník v životě člověka jako výraz pokání a lítosti nad dosavadním hříšným životem. Sám Kristus tento křest od Jana přijal, čímž nás vyzývá k následování svého činu. Křtu, který jsme přijali, dává smysl a hloubku teprve Kristovo dílo. Sv. apoštol Pavel v listě Římanům vidí určitou analogii mezi jednotlivými fázemi právě prováděného křtu a tajemstvím Kristovy smrti a vzkříšení. Při ponoření přijímáme Kristovu smrt a při vynoření Jeho slavné vzkříšení, na kterém od té chvíle máme podíl. Přijmout křest znamená přijmout víru a Krista a opět se narodit pro život věčný.

Jako kuriozitu uvádím dosud nevyvrácenou domněnku, že Československá církev ve svých počátcích ve vlasteneckém nadšení místo trojiční formule křtila ve jméno Československé republiky, T. G. Masaryka nebo Jana Husa. To činilo

jistě těžkosti při vytváření dohody o vzájemném uznání křtů všech církví působících na našem území. Faktem však zůstává, že odlišné znění formule se nenalezlo v žádné křestní knize Československé církve.

Přijetí svátosti křtu předchází vzdělávací a duchovní příprava, tzv. katechumenát. V rané církvi se dávali křtiti lidé v dospělém věku, kteří uvěřili a toužili po spáse, kterou jim Kristus přinesl. Dnes se těmto lidem říká konvertité. Až později se přistoupilo ke křtu dětí, které byly pro své rozumové schopnosti katechumenátu zproštěny. Zde se překládá zodpovědnost za duchovní růst a výchovu v Kristu z křtěnce na kmotry a rodiče, kteří se stávají před církví a Bohem garanty katechumenátu po křtu. Má-li kněz pochybnosti o zárukách křesťanské výchovy ze strany rodičů, má právo křest odložit na dobu pozdější a své stanovisko rodičům citlivě vysvětlit. Přesto se vyskytuje více než dost případů, kdy rodiče na své sliby zapominají a křty dětí se stávají formalitou, která je luxusnější podobou vítání občánků na národním výboru. V našem městě a okolí jen málokdo není pokřtěn v katolickém nebo husitském kostele, přesto nedělní účast v obou Božích domech není odpovídající a kolikrát i důstojná (pokud se ve městě nevyskytne polský zájezd směřující do Bozkova). Skutečnost je smutná, je mnoho pokřtěných, ale málo věřících. Svátost tedy působí jen jednosměrně, křtěnec přijímá milost, ale mnohdy vinou výchovy nemůže či nechce z ní

pro sebe vyvodit zodpovědnost. V duchu si však možná říkáme: "Ale co když by se křest hodil, až nám poteče do bot? Co když třeba nějaký Bůh je...?"

Jaroslav Křivánek

..*

*Ve své zahradě musíme mít
jeden zapovězený strom.
Musíme mít v životě něco,
čeho se nesmíme dotknout.
V tom je tajemství toho,
jak zůstat navždy mladý a šťastný.*

Gilbert Keith Chesterton

..*

Výlet husitských farníků do Žamberka

Poslední červnovou sobotu se uskutečnil zájezd náboženské obce ČČSH ve Vysokém nad Jizerou do podhůří Orlických hor - do Žamberka. Účast byla nad očekávání více než hojná - 41 výletníků z Vysokého, Rokytnice, Jablonce nad Jizerou i Jilemnice. Celé dopoledne jsme pobýli v zámku Častolovice, kde bylo ten den výjimečně veřejnosti zpřístupněno křídlo, které obývá sama hraběnka Sternbergová. Mnozí se těšili na setkání s panem farářem Janem Evangelistou Böhmem, který byl pastýřem vysockých oveček 23 let a do Žamberka se svou ženou Editou

odešel trávit podzim života. Setkání vysockých farníků s jejich bývalým panem farářem bylo laskavé a srdečné. Obdivuhodná byla jeho čilost a nadšení, se kterým nás provedl Žamberkem a okolím. Takový elán a radost v osmdesáti letech se dají přičíst jen létům (a zimám) prožitým v horském povětří.

Děkujeme panu faráři Böhmovi, jenž má lví podíl na úspěchu výletu, nejen za jeho skvělé průvodcovské služby, ale i za jeho povzbuzující slova do našich životů.

Jaroslav Křivánek

Změna na postu faráře

Duchovním správcem římskokatolické vysocké farnosti je od 1. července 2003 Pavel Ajchler, rodák z Turnova. Na nové působišťe byl uveden 13. července, poté celebroidal svou první nedělní mši svatou ve vysockém kostele sv. Kateřiny.

al

Zprávy z muzea

Pozvánka na výstavu

Ve výstavní místnosti v přízemí muzea jsou instalovány dvě výstavy. První byla připravena k stému výročí úmrtí politika, publicisty a

národohospodáře dr. Františka Ladislava Riegra (10. 12. 1818-3. 3. 1903), semilského rodáka, který jako dítě dva roky navštěvoval školu ve Vysokém nad Jizerou (1824-1826) a v té době tu i bydlel. Druhá je malou ukázkou toho, v čem se kdysi chodilo na Vysocku. Kromě typických vysockých bačkor, tzv. baček, jsou tu i výrobky firmy Baťa - dámské dřeváky z období druhé světové války -, služební bota listonoše, atlasový svatební střevíc, dětská kožená botička a další druhy obuvi, vyrobené zhruba na přelomu předminulého a minulého století místními ševci. "Ševcovský koutek" doplňují zoubáky, dětská kopýtka, šněrovací kamaše na boty, verpánek, šídlo a kladívko, dobové reklamní letáky a také fotografie bohužel posledního vysockého bačkoráře pana Bedřicha Grosmana ze Sklenářic, s nímž odešlo i toto kdysi tak rozšířené řemeslo. Obě výstavy potrvají minimálně do konce prázdnin.

Název Barevný experiment zvolil akademický malíř Mirek Kaufman pro výstavu, kterou připravuje pro návštěvníky galerie vysockého vlastivědného muzea na letošní srpen a září. Zatím prozradil, že jejím jádrem budou obrazy. Přijďte se podívat a nechte se překvapit. A určitě potěšit!

al

Výročí Sboru dobrovolných hasičů

O požáru města Vysokého nad Jizerou v roce 1834 se ví hodně, už méně se ví o prevenci ohněm sužovaného kraje. První písemná zpráva o hasičích je uvedena v nejstarší sokolské zápisnici ze dne 10. 8. 1873 v druhém zápise a zní: "Jednota uznávající nevyhnutelnou potřebu hasičů pro naše město a okolí, zařizuje obor hasičský..." V tomto roce také bylo požádáno o nejpotřebnější hasičské náčiní, byl vypracován hasičský řád s tím, že v případě požáru budou občané spolupracovat.

V příštích deseti letech byla zakoupena dvoukolová stříkačka fy Smejkal s nasáváním vody a dodavač vody do stříkačky, tzv. hydrofor. Bylo prováděno cvičení hasičů, v letních měsících noční hlídky po městě, konaly se zábavy a plesy.

V letech 1883-1893 provázal hasičský sbor útlum v činnosti, ale nebyl zrušen. Činnost byla opět obnovena roku 1904, kdy sbor čítal 101 členů.

Roku 1930 bylo založeno družstvo žen a žákovská družina, o dva roky později byl uveden do provozu městský vodovod a tím byl odstraněn nedostatek vody při požárech. Rok 1951 přinesl změnu názvu z Hasičského sboru na Sbor požární ochrany, který se používal až do roku 1989.

To jen trochu z minulosti. A teď k současnosti.

Sbor má v dnešní době 121 členů. Dvě družstva mládeže, jedno družstvo žen

a jedno družstvo mužů. Děti trénují každý týden a své znalosti a rychlost si každoročně zúčtují v jarní a podzimní soutěži. Umístění bývá jako počasí, někdy výborné, někdy trochu horší. Ale to není tak podstatné. Důležité je, že vyrůstají následníci nás starších.

Družstvo žen se v posledních třech letech v okrskové soutěži umístilo jako první a postoupilo do okresní soutěže. Muži věnují tréninku méně času, a tak jsou soutěže spíše otázkou účasti než vavříků. O to více se angažují jako trenéři dětí a žen a při všech akcích pořádaných hasiči.

Na jednu takovou akci bychom vás, čtenáře Větrníku, chtěli pozvat. Dne 16. srpna 2003 připravujeme oslavu 130. výročí založení hasičského sboru ve Vysokém nad Jizerou. Program bude zahájen ve 13 hodin průvodem na fotbalové hřiště, zde proběhnou soutěže družstev a odpoledne bude pokračovat taneční zábavou. Při této příležitosti bude vystavena historická i novodobá technika a Semilští předvedou Integrovaný záchranný systém. Dle zkušeností z minulých let bude o zábavu, legraci a občerstvení postaráno.

Přijďte pobejt a povzbudit soutěžící v zápolení se silnou konkurencí.

Za SDH Blanka Bártová

*_*_*

*Jsou to setkání s lidmi,
co dává životu cenu.*

Guy de Maupassant

Víte, že . . .

(Sdružení zdravotně postižených - 2. část)

začátkem srpna 1990 jsme uspořádali zájezd do Lán? Naše první zastavení bylo na lánském hřbitově u hrobu T. G. Masaryka, kde jsme položili kytičku a rozsvítili několik svíček. Navštívili jsme kostelík, viděli střídání stráží a z upraveného parku se potěšili pohledem na krásný zámek, pohovořili se zahradníkem a mohli jsme nahlédnout do jeho skleníků. Pak naše kroky mířily do lánského muzea.

Ke konci srpna jsme předali 10 sklenic rybízového džemu pro mateřskou školu.

V únoru 1991 se Svaz invalidů přejmenoval na Základní organizaci zdravotně postižených a pořídilo se nové razítko. Začátkem prosince 1991 bylo opět předáno 16 lahví zavařených jablíček pro zdejší mateřskou školu.

V září 1992 byl uskutečněn zájezd do Prahy a Koněprus. V Praze jsme měli výlet parníkem po Vltavě. Pod Vyšehradem se parník otáčel a vraceli jsme se opět k přístavišti, pohledem na Barrandov i na město jsme se loučili s Prahou a pokračovali do Koněpruských jeskyní. Cestou jsme se zastavili na oběd. Výletu do Koněpruských jeskyní se zúčastnil i náš člen pan Antonín Štekr, a to ve svých 86 a půl letech. Na zpáteční cestě, když už se stmívalo, vyslechli

jsme pověst o Horymírovi v podání paní učitelky Hausmannové.

V září 1993 byl zájezd na Českomoravskou vrchovinu. V Holicích jsme navštívili muzeum Emila Holuba, které je velice zajímavé, byli na hradě Pernštejně, prohlédli jsme si město Políčku, byli u hrobu Bohuslava Martinů, podívali se na Vírskou přehradu a pokračovali do Žďáru nad Sázavou, kde je muzeum knihy.

V květnu 1994 se uskutečnil zájezd do Rtně v Podkrkonoší. Dopoledne jsme ve Vrchlabí absolvovali prohlídku muzejní expozice Kámen a život a odpoledne jsme byli na známém festivalu dechových hudeb ve Rtni, který začínal mohutným průvodem hudebníků a mažorettek. Byl tam také výborný vypravěč, skupina harmonikářů, dechové kapely naše i z jiných států. Na závěr nastoupily všechny kapely, které na festivalu účinkovaly, a kapelníci se vždy vystřídali. Byl to velice krásný zážitek, počasí nám přálo, bylo pro nás akorát, proto pohoda byla výborná. Před Vánoci 1994 jsme zahájili tradici věnovat každému našemu členovi dárek s vánočním přáním.

V září 1995 jsme jeli do Hořovic, kde je muzeum hraček a zajímavých hracích hudebních nástrojů. V Hořovicích jsme společně poobědvali a pak pokračovali na Svatou horu u Příbrami.

V lednu 1996 jsme navštívili společně valnou hromadu zdravotně postižených v Jilemnici, kam jsme byli pozváni. V březnu 1996 se mně

splnil dávný sen, ale to zase příště.

Anna Zemanová

zdravotně postižení občané Vysokého nad Jizerou a okolí - a týká se to i těch, kteří nejsou členy Svazu tělesně postižených v ČR - mají každé druhé úterý v měsíci na vysokém městském úřadě v době od 9. 30 do 12. 00 zajištěny poradní hodiny? Konkrétně jde o dny 8. července, 12. srpna, 9. září, 14. října, 11. listopadu a 9. prosince 2003. Své problémy mohou konzultovat s paní Hanou Vackovou. Zájemci mají možnost zakoupit si u ní baterie do aparátů pro nedoslýchavé.

členové občanského sdružení na záchranu hradu Nístějky za pomoci pana Josefa Šaldy z vysokého Klubu českých turistů nainstalovali v neděli 29. 6. 2003 u vstupu do hradního areálu tabuli informující o této kulturně-historické a přírodní památce?

al

*_*_*

*Promarněný čas je existence.
Využitý čas je život.*

Edward Young

*_*_*

Školní okénko

ZŠ

Šekspír? Shakespeare!

Recitační kroužek při Městské knihovně ve Vysokém nad Jizerou si pro nás připravil divadelní představení, které ve svém názvu nese jméno velkého renesančního básníka a dramatika. Divadelní prkna, krásné kostýmy, náročný verš, délka představení - to už není žádné recitační pásmo, ale skutečné divadlo se vším všudy. A smekneme klobouky, protože to bylo rozhodně představení, které svým tvůrcům dělá čest. Kdo jste viděl, dáte mi zřejmě za pravdu.

Ukázky z jedenácti Shakespeareových her, kde se mísí tóny vážné i veselejší, dva šašci - průvodci, seznamující diváky s autorem i jeho dobou, a nakonec sám velký autor, který celé to hemžení svých divadelních postav sleduje od stolku s rozepsanou hrou - to jsou dílky dokonalé mozaiky, kterou se svými herci stvořila Ivana Řehořová jako scénáristka a režisérka.

Dejme slovo těm divákům, kteří zhlédli premiéru v divadle Krakonoš 19. května: "Obsazení rolí dvou šašků menšími herci byl dobrý tah. To, jak ztvárnili své role, se mi opravdu líbilo... Někteří herci sice byli méně věrohodní, proti nim tu ale účinkovali

dokonalí herci, jako Aleš Havelka, Tomáš Tichánek a Eva Večerníková. Ti na mě opravdu zapůsobili. Dojem opravdovosti dokreslovala postava Shakespeara, celou dobu sedící v rohu jeviště. Proměnlivost scény byla také dobře vyřešena... Když celé představení skončilo, odcházela jsem s příjemným pocitem." (Iva Nedomlelová, 9. ročník) "Ten, kdo od tohoto autora nic nečetl, se s ním mohl zábavnou formou seznámit. Mě osobně tam jeden úryvek natolik zaujal, že si tuto hru chci přečíst. Nemám nic, co bych Ivě Řehořové vytkla. Opravdu se jí to moc povedlo." (Pavla Kurzová, 9. ročník)

Dejme však také slovo účinkujícím. Jaké oni mají zážitky z příprav, jak jim se na představení pracovalo? Veronika Havelková, představitelka Tybalta, Horatia a jiných rolí, k tomu říká: "Tento autor byl pro nás příliš velké sousto. Hned po Vánocích nám Iva Řehořová rozdala papíry s rolemi a my se je začali učit. Pilně jako včeličky jsme se učili texty a poctivě nacvičovali. Jak se blížil čas premiéry, 'biflovali' jsme se víc a víc. Poslední týden jsme nacvičovali bez přestávky každý den. Pro některé to byla skutečně tvrdá práce - myslím tím naši švadlenku Věrku a samozřejmě Ivu, která z nás měla během těch pěti měsíců udělat renesanční osůbky, které se samy baví svými výkony. Jediným jejím přáním bylo, abychom to zahráli dobře. A já si myslím, že až na pár maličkých zaškobrtnutí se to povedlo."

Závěrem popřejme recitačnímu

souboru i Ivě Řehořové mnoho dobrých nápadů, šikovných a nadšených herců i uměleckých úspěchů. Zaslouží si to.

R. Farská

*Nesmíme posuzovat lidi
podle prvního dojmu jako obraz
nebo sochu, vždyť mají i své nitro,
srdce,
které chce být prozkoumáno.*

Jean de La Bruyère

ISS

Návštěva brněnského Autosalonu

Dne 6. června nám pan třídní oznámil, že v pondělí 9. června pojedeme navštívit brněnský Autosalon. Začali jsme vzlykat hrůzou, že zmeškáme pondělní opravárenství a diagnostiku i základy elektrotechniky. Uklidnilo nás až ujištění, že si do autobusu můžeme vzít učebnice a že si hodiny vynahradíme v odpoledním vyučování. Odjezd byl až v 5 hodin ráno, takže jsem si mohl pospat až do tří. Dvoupatrový luxusní autobus byl pohodlný, ale nedosedající pátý ventil dieselového agregátu mě trochu rozptyloval při procvičování

matematických vzorců. Po vystání třetí, konečně správné fronty jsme koupili lístky a mohli do areálu. Hned za vstupem na nás čekalo nebezpečí v podobě Alfa-Romeo hostesek - každý druhý chtěl být jejich Romeem. Bohužel jsem zjistil, že na moje úvahy o lineárních funkcích příliš nezabírají, a pokračoval jsem dále. Areál byl ohromný, ani za šest hodin jsme nestačili projít vše, přesto jsme si udělali představu, kam se vývoj automobilů ubírá.

Zaujaly mě trialové motorky, které řídili mistři republiky. Neváhal jsem proto ani vteřinu, když pořadatel vyzval dobrovolníky, aby si lehli na silnici a nechali se přeskočít rozběsněným strojem. Hromada knih, které jsem skrýval pod bundou, udělala s jezdcem své. I přes tuto drobnou patálii se nám všem exkurze velmi líbila a budeme na ni dlouho vzpomínat.

Pavel Vitvar a kolektiv A2E

Exkurze do České národní banky

Je 5.30 ráno a třetí ročník obchodní akademie odjíždí spolu se třemi vyučujícími na exkurzi do Prahy. Už jen orientace po Praze pro nás byla velkým přínosem. Všichni jsme měli za úkol dopravit se jakýmkoli způsobem, ať už metrem, autobusem či tramvají, k České národní bance (ČNB). V ČNB jsme zhlédli 20minutovou dokumentaci o vzniku a vývoji banky. Následovala prohlídka

bývalého trezoru za sedmitunovými dveřmi z oceli. Před vstupem jsme bohužel všichni absolvovali přísnou kontrolu, která se provádí na letištích, a byly nám zabaveny nože, střelné zbraně i výbušniny. Za dveřmi trezoru se ukrývalo 65 vitrín ilustrujících historický vývoj peněz a měnových poměrů v Čechách od keltského období do současnosti. Po prohlídce ČNB jsme navštívili 3D kino IMAX, kde jsme zhlédli film Hlubiny. Daleko víc než podmořské příšery nás vyděsil fakt, že jedna z nás se ztratila v metru. Ale nakonec vše dobře dopadlo. Její kamarád jí ukázal cestu, a tak jsme se všichni ve zdraví kolem 19. hodiny vrátili zpět do Vysokého nad Jizerou.

Renata Horká, O3A

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Vilém! Romeo!! Julie!!!

The Rose

*...jen si vzpomeň na dny zimy
hluboko pod trpkými sněhy
leží semínko, jež se se sluneční
láskou*

najaře stane růží...

A růže je symbol lásky. O lásce je divadelní hra Romeo a Julie, kterou v

podobě muzikálu uvedl divadelní soubor studentů z Litomyšle 17. května na jevišti divadla Krakonoš. O režii se se svým kolegou podělila Daniela Hejralová.

Byli jsme zvědaví, jak si s tímto známým, ale velmi náročným tématem mládež poradí. A byli jsme překvapeni. Představení bylo zdařilé a zajímavé a všem těm mladým patří dík i obdiv, že svůj volný čas věnují takové ušlechtilé činnosti. Snad jen pro příště by bylo třeba, aby mluva byla zřetelnější, zejména výslovnost, a hlasitější. To se jim jistě podaří.

Ludmila Hnyková

*_*_*

*Jen se raduj se mnou!
Je tak smutné radovat se sám.*

Gotthold Ephraim Lessing

*_*_*

Londýnské renesanční divadlo ve Vysokém nad Jizerou

Dne 31. května jsme byli svědky zajímavého představení. Hráli členové recitačního kroužku při Městské knihovně ve Vysokém nad Jizerou, většinou žáci ZŠ, a hráli Shakespeara. To samo o sobě stojí za úvahu. Kroužek, mezi členy "reciták", který v této podobě vede přes 10 let knihovnice Iva Řehořová,

začínal nácvikem recitací a seznamováním se s literaturou. Jednotlivé recitace pak Ivanka zpracovávala v pásma, postupně i scénická a kostýmovaná.

Připomeňme si je: 1992 - Wolker, Nezval; 1993-94 - Erben, Němcová. Význam pásem se pomalu rozšiřoval a zabýval se i problematikou současné mládeže. 1995 - Drogy. To už přibyla i hudba a dekorace. Představení se konala zprvu v čítárně knihovny a jednotlivá pásma byla dohodnuta s češtináři pro jejich potřebu k vyučování literatury. 1996-98 - Božena Němcová - pro (6.) 7.-9. třídu, Karel Čapek, Osvobozené divadlo, Romantismus; 1999 - Sci-fi, Jan Neruda; 2000 - Pohádky (pro celou ZŠ), Moderní česká literatura 50.-90. let, 2001 - Hrdinové dětských knížek (pro celou ZŠ); V roce 2002 došlo k prvnímu veřejnému vystoupení v Krakonoši - Divadlo o divadle aneb Humor na českých prknech (pro 5.-9. třídu + ISS). O tomto zdařilém a úspěšném večeru jsme ve Větrníku podrobně informovali.

Činnost kroužku je třeba ještě doplnit o vánoční pásma pro školu i důchodce, recitační soutěže v Semilech, postupy do krajských kol a od roku 1999 vystoupení na závěr školního roku i ve spolupráci s 9. třídou. Je to účtyhodná řádka kulturních vystoupení, nepočítaných hodin práce, odříkání si volného času, nastavování i pozdních hodin večerních, když bylo před představením a všechno mělo jaksepatří klapat.

Po tolika zkušenostech, a věřme, že byly nejen kladné, ale často i hodně záporné, mě ani nepřekvapilo, že se Iva rozhodla připravit pásmo o Shakespearovi. Je to obdivuhodné. Pracovala jsem desítky let s dětmi v literárně-dramatickém oddělení LŠU a vím, co to obnáší, vím, o čem mluvím.

Tak tedy k představení. Nacvičovalo se pět měsíců s kroužkem 17 dětí. Všechny texty se děti naučily zpaměti doslovně, většina znala texty i svých druhů, např. dialogy. Zkoušelo se i až 2krát týdně, později tak často, jak bylo potřeba, zejména před představením. Děti si všestranně pomáhaly s účesy, oblékáním, někdy měly 4 až 5 převleků. Začátky nebyly lehké, ale pak jako jádra z ořechů se vylouply jednotlivé výstupy a udivily diváky. Bylo vidět, že to děti baví, že hrají rády a že neobyčejná, namáhavá a obětavá práce Ivy Řehořové byla úspěšná. Nenacházím dost vhodných slov pro uznání práce celého kroužku, všichni, i technici, si zaslouží velkou pochvalu.

Ať se vám práce daří i v dalším roce.

lh

**** **

Opět je třeba poděkovat za krásný zážitek, který jsme my diváci prožili při představení hry "Šejkspír? Shakespeare!"

Že paní Ivana Řehořová má příkladný vztah k mladé generaci a umí ji nadchnout pro mimoškolní aktivity, je známo všem. Za to jí patří vřelý dík a uznání. Její práci oceňuji především

rodiče, jejichž dětem se věnuje. Obdiv a uznání je třeba vyjádřit všem 17 dětem, které svými hereckými projevy předvedly, jak jsou bezvadné. Ať už se jednalo o roli žertovnou, smutnou či tragickou, vždy divákovi zahrály na tu správnou strunu. Divák byl nucen v každé z těchto situací chvát se dojetím nad tou dětskou snahou vydat ze sebe maximum. Je až neuvěřitelné, jak se mladí herci dokázali vypořádat s dlouhým náročným textem, jak s nádhernou výslovností a hereckými gesty dokázali charakterizovat jednotlivé postavy hry. A tak všem - Veronice, Martině, Anetě, Evě, Heleně, Petře, Leoně, Evičce, Janě, Hance, Zuzaně, Veronice, Alešovi, Matějovi, Petrovi, Tomášovi i Honzovi - tisíceré díky a mnoho úspěšných rolí.

vel

~~~~~ *** ~~~~~

K divadlu patří samozřejmě i kostýmy. Na úspěchu "Šejkspíra" měly podíl určitě také ony.

V období renesance si nepotrpěli na zrovna jednoduchý styl oblékání, dnes zase lidé běžně nemají ve skříni renesanční oděv. Takže jak se s tímto problémem vyrovnala Iva Řehořová s Věrkou Preisslerovou a jak řeší otázku kostýmů vůbec?

Nejprve spolu prolístují hromady knih, aby si udělaly představu o daném období. V prvních pásmech se jednalo spíše o náznaky, postupem času se i kostýmy stávaly složitějšími. Základní představa krystalizuje tím,

jak se nacvičuje pásmo, resp. představení. Ukáže se, co se dá realizovat a co se musí zjednodušit. Věrka si některé kostýmy vytvoří nejdřív v podobě obrázků. Občas je pak překresluje podle připomínek Ivy, která, jak sama přiznává, mluví do všeho a která je už pověstná svým "náznakovým konkrétismem". S některými kostýmy se pracuje pouze jako s trojrozměrnými, ale ani ty neminou různé větší či menší průběžné úpravy. Šaty se šijí nově, upravují se, přeshívají, půjdou z divadelního fondu vysokého spolku. Základním zdrojem jsou skříně (případně pudy) všech zainteresovaných - většinou poskytnou dost materiálu, s kterým se dá pracovat. Látky se kupují zřídka. Právě přeshívání a upravování je to, co dříve nebo později čeká téměř každý oděv. Tím pádem se opravdu jenom málo co po posledním představení zlikviduje, i když Iva neustále bojuje s nedostatkem úložných prostor a už by nejspíš potřebovala nějaký opravdový sklad. Pro zajímavost - Romeův kostým byl ušitý stejně jako kalhoty pro Mercutia a Tybalta. Kabátce těch dvou spolu s dalšími téměř sedmdesáti oděvními součástmi byly zapůjčeny z divadla. Kostým, to jsou i boty. A s těmi je největší problém, protože je jich málo. V tomto případě nepomůže ani divadelní fundus. Děti mají poměrně velké nohy. Boty si obvykle přinesou z domu, vylepší je třeba maslemi, a použijí pro více rolí.

Kostým dotváří také účes. Podle původní představy měly být v

"Šejkspírovi" vlasy upraveny složitěji, ale pak se od toho ustoupilo. Děti se v průběhu představení často převlékají, na nějaké kreace by nezbyl čas. Jedinou podmínkou bylo, aby se nedaly ostříhat, což většina z nich dodržela. Líčidla v podstatě nepoužívají, ani pudr, Iva si myslí, že tyto herce zdobí především mládí, a tak není nutné jejich obličej zvyrazňovat. K oživení jim postačí nějaký šperk.

Dovedu si představit, že kluci nejsou nadšení třeba z punčocháčů, které si mají obléknout. Iva mi potvrdila, že někdy naráží na výhrady dětí, a tak s nimi musí diskutovat. Nakonec si ale dají na sebe v podstatě všechno.

Ještě před premiérou se na scéně, i když jenom té pomyslné, objevuje v opravdu plném nasazení jedna zvláštní hlavní postava - krejčová a švadlenka. A tou je právě Věrka. Je absolventkou vysoké rodinné školy, kde se naučila šít. Zpočátku pomáhala jako ostatní děti při výrobě dekorací. Začalo jí to zajímat víc, a tak Ivě nabídla, že bude dělat i kostýmy. Spolupracuji zhruba čtyři roky, od devětatadevadesátého. Někdy spolu probírají i hudební stránku představení a osvětlení. Věrka do příprav příležitostně zapojuje i ostatní členy své rodiny. Připravít a nastudovat hru se všim všudy a zvládnout přitom hejno dětí jistě není nic lehkého. Ale ta odměna - potlesk, pochvala, pocit, že jsem někoho potěšila, pobavila - jistě za to stojí.

al

--*

*Hodina na vrcholu
by nebyla ani z poloviny
tak krásná, kdybychom
předtím nemuseli projít
temná údolí.*

Helen Millerová

--*

Z dopisů našich čtenářů

Vážení,

dostal se mi do ruky Váš Větrník. Mám-li být upřímná, musím popravdě říci, že jsem se dosud nesetkala s tak všestranným místním zpravodajem - s krásnými citáty, s ohlédnutím po okolních vesnicích, vzpomínkami dříve narozených - jejich vyprávěním o časech minulých, připomenutím církevních svátků atd. Takovouto záplavou zpráv se jen tak každá obec či město sotva může pochlubit.

Při této příležitosti bych ráda taky vyjádřila obdiv a poděkování Vaší paní knihovnici za krásné Shakespearovy hry, které s dětmi nastudovala. Bylo to náročné, ale velmi pěkné. Práce s dětmi je jistě nejzáslušnější činnost. V dětech se tak tříbí a probouzí láska k umění, ke kultuře a etice. (Národ bez kultury se mění v dav konzumentů materiálních požitků a povrchní bezduché zábavy.) Před válkou se o tuto činnost údajně

starali osvěcení kantoři. Škoda že v dalších 40 letech byla více méně nahrazena ideologickými nástěnkami, schůzováním apod. Doufejme, že paní knihovnice nezůstane ojedinelou vlastovkou a že i kantoři se v této oblasti budou zase více angažovat.

Po představení dostala paní knihovnice kytíčku a velký potlesk patřil i dětem a všem ostatním, kteří zde odvedli kus obětavé a záslužné práce.

I zde platí: Zaslouží-li někdo pochvalu, dejte, abyste mu ji neodepřeli.

S pozdravem

Helena Havelková
Benešov nad Ploučnicí

***

Rekondiční pobyt ve Vysokém nad Jizerou od 26. 5. do 7. 6. 2003

Dolnopočerničtí důchodci a jejich přátelé z dalších částí Prahy, sdružení v rehabilitačním kroužku, se ve shora uvedené době zúčastnili v počtu jedenadvaceti v objektu České spořitelny ozdravného pobytu. Jako každoročně o naše tělesné schránky pečovala paní A. Svobodová. Vedla ranní rozcvičky, každodenně v dopoledních hodinách rehabilitační cvičení za doprovodu mluveného slova a v rytmu cviků volené hudby. Rovněž se starala s manželem a rodinou Kocourkovou o rozšíření obzoru našeho poznání. Tak jako v

loňském roce, tak i v letošním nás počasi neklamalo a umožnilo nám (některým opakovaně) řadu pěkných vycházek a návštěv: Šachty, Kramářova vila, paní Holečková při tvorbě skleněných figurek, vlastivědné muzeum...

Dne 31. 5. 2003 uvedl recitační kroužek při městské knihovně ve spolupráci se souborem Krakonoš výběr z díla W. Shakespeara. Celá naše skupina toto představení navštívila s úmyslem podpořit aktivity zdejšího dětského souboru. Výkony vystupujících dětí nás nezklamaly, ale naopak potěšily. Co nás však rozhořčilo, bylo chování některých vrstevníků či spolužáků vystupujících. Rušili průběh představení a dalo nám hodně přemáhání, abychom předčasně neodešli. Pořadatelská služba se ve směru udržování pořádku rovnala nule. Vystupující děti však zasluhují pochvalu a uznání za výkony, které v těchto podmínkách předvedly. Dalším smutným zjištěním je absence dohledu na klid a pořádek hlavně v centru města v nočních hodinách. Někteří hosté zdejších restaurací, posilnění alkoholem, vyvádějí vprostřed noci na zdejším náměstí jako smyslu zbaveni. V noci z 31. 5 na 1. 6. nás připravili o klidný spánek - rozbíjeli lahve od alkoholu a popelníky z litého skla o zde zaparkovaná vozidla. Praha, odkud pocházíme, není vzhledem k počtu přes milion obyvatel a příchozích cizinců těchto jevů ušetřena. O to více si však vážíme klidnějšího prostředí a krásné přírody ve vzdálenějších

místech naší vlasti. Je to také jeden z důvodů, proč opakovaně pobýváme ve Vysokém nad Jizerou. Navštěvujeme také zdejší koupaliště, které rovněž nebylo ušetřeno pozorností vandalů. Přejeme obyvatelům města a jejich zastupitelstvu, aby řešení těchto problémů bylo pro ně zřídkačným jevem.

Dalším cílem našich cest za poznáním byla (díky ochotě pana Pošepného stran dopravy) Riegrova stezka vedoucí kouzelným kaňonem, dále Harrachov s Mumlavským vodopádem, Bozkovské jeskyně, Památník Zapadlých vlastenců v Pasekách nad Jizerou, rozhledna Štěpánka u Kořenova, rodný dům Antala Staška a v rodinném domku u Vodsedálků ve Vysokém s velkou láskou a pečlivostí zhotovený a udržovaný pohyblivý betlém. Před koncem našeho pobytu navštěvujeme ve zdejším divadle Krakonoš představení dospělého ochotnického souboru, které nás potěšilo. Následuje beseda s naším předním fotografem Ladislavem Sitenským. Oslavujeme zde rovněž narozeniny dvou účastnic našeho pobytu a vzájemně si přejeme do dalších dnů samou radost, žádnou starost a k tomu dobré zdraví...

Ladislav Svoboda, Praha

Noc s Andersenem bez Andersena

Desenské knihovnice před časem nadchla myšlenka oslavit s dětmi Den dětské knihy společným přenocováním v knihovně. Tento nápad původně vznikl v knihovně v Uherském Hradišti a letos koncem března se dočkal již svého třetího pokračování. K této bohubilé akci s názvem Noc s Andersenem se rok od roku připojuje stále více knihoven z celé České republiky a letos přibyl i knihovny polské a slovenské. Konečná statistika uvádí celkem 151 knihoven se 3494 dětskými a 842 dospělými spáči. Barvy Jablonecka hájila spolu s námi ještě knihovna v Rychnově u Jablonce nad Nisou.

Bohužel však "člověk miní a chřipka mění", a tak jsme poslední březnový pátek mohli jenom smutně sledovat, jak si děti a kolegyně knihovnice užívají andersenovských kratochvílí. Ale protože jsme nechťeli zklamat děti, které se na noc těšily, nedalo nám to a rozhodli jsme se uspořádat o měsíc později svou vlastní noc. Sice bez Andersena, ale zato s kouzelnou babičkou s košíkem plným pohádkových klubiček. Opravdovou živou babičku, paní Slávku Hubačikovou, jsme si půjčili z Divadelního spolku Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou a byla namouduši "kouzelná". Jí a také všem pomocníkům, bez nichž bychom se neobešli, vděčíme za to, že noc byla báječná a že nás ani nenapadlo váhat, zda si to příští rok zopakujeme,

tentokrát už snad ve společném houfu ostatních knihoven.

Šu
Převzato z Desenských novin 5
z 23. 5. 2003

*_*_*

Okamžik duševního klidu je
lepší než všechno, oč usiluješ.

Perská moudrost

*_*_*

Z HISTORIE dávné i nedávné

Rok 1913

V dubnu se začala stavět turistická chata. Ve dnech 5.-10. května citelné mrazy noční. Dne 31. 5. a 1. 6. velké bouřky a ohromná vedra. Veliký liják s krupobitím. Na koňském tržišti v parku stála voda ještě druhý den. Cesty roztrhány. V Roprachticích uhodil hrom do stodoly. V Raketnici zabil blesk starou ženu a dítě. U Poloprti uhodilo do javoru. Ochladilo se až 6. 6. v 10 hodin dopoledne. Ke konci června chladno, v obecní kanceláři se muselo topit. Výstava obrazů Mikoláše Alše ve škole - s originály Alšova Betlému a obrazu od

nakladatele Otty (deska na dílo). Dne 24. srpna hráli ochotníci na Petruškových vrších divadlo v přírodě - Pohádku o štěstí studenta Zdeňka Róna. Krásný parný den, v divadle málo lidí. Dne 16. září shořel Vojákův mlýn. V chlívků uhořel vepř. Mlýn se začal opravovat v dubnu 1914. Od 11. října mrazy.

Rok 1914

Ve dnech 31. 1.-2. 2. se konaly Svazové závody lyžařské. Byly četně navštíveny. Protektorem byl J. J. kníže Thun Hohenstein, místodržitel království Českého. Zastupoval ho vládní rada Dr. Jan Svátek. Na závody přibyla také anglická výprava v počtu 11 osob, vedená p. Rösslerem-Ořovským. V lednu neval ani větřík, takže větrný motor vodovodu se ani nezatočil. Požár domu č. 86. V dubnu byl nalezen Mg.Ph. Dvořák, zaměstnaný asi týden v lékárně, v posteli otrávený. Byl veliký alkoholik pocházející z Ml. Boleslavi. Ve Stanovém vypukly černé neštovice, zavlečené s bavlnou dodávanou do Brúnovy továrny. Tři děti z rodiny Hlůžových zemřely. Krásný duben, v květnu mrazy, v červnu chladno - poletoval sních. V půlce června ohromná vedra, denně bouřky a deště. Dne 16. krupobití 12 minut trvajících, průtrž mračen. Do 14. 7. uhodilo ve Výsokém čtyřikrát.

Že válka je vypovězena, vědělo se v noci 25. 7. 1914. V naší obci dostal starosta telegram z hejtmanství v Jilemnici druhý den ráno o vyhlášení částečné mobilizace. Vyhlášky

vylepeny, narukovat měli do 24 hodin všichni záložníci a domobranci 37letí a mladší, kteří byli vojáky. V obyvatelstvu veliký rozruch. Narukování dělo se s velikým klidem, až na pláč žen i mužů. Starosta Schröter vyzval rozšafnější vojiny, aby se narukovalo bez všelikých lomozů a provokací. Vzdor tomu učiněno udání, že Vysočtí dělali rámus. "Ovšem pan starosta se proti tvrzení tomu ohradil řádně nazvav jej drzým." Následkem konfliktu s Ruskem byla vyhlášena všeobecná mobilizace. Ve Výsokém následkem vyhlášek narukoval jeden námořník a jeden pevnostní dělostřelec. Někteří byli také od řádné služby osvobozeni, jako Hořavka cukrář, Skrbek zámečník a Patočka redakční úředník. Nálada mezi lidem velice stísněná. Nikdo nemohl ani pracovat. Obec neustále vybuchovala všeliké nařízení. Mezi obchodnictvem se v první řadě rozmohla lichva s potravinami a vůbec potřebami životními. Lidé měli strach, že peníze papírové ztratí na ceně a zbytečně stahovali stříbro a nikl. Zlato bylo uloženo ihned. Pekaři, kteří měli mouku pšeničnou, ji každodenně zdražovali. Obec nechala vybuchovat, že není žádné příčiny ke zdražování a kdo by tak učinil, aby se na městském úřadě udal. Dne 1. 8. přijel transport 20 koní a 40 civilních průvodců s kaprálem a jedním vojínem na noc.

Pokračování příště
Iva Řehořová

Vysoké koupaliště ve vzpomínkách

Na vysoké koupaliště mám také ty nejhezčí vzpomínky jako Jarka Grusová. Hlavně na manžele Mařatkovy, kteří obětavě vozili chléb, párky, limonády a různé dobřůtky pro neúnavné vodomily, protože při plavání rychle tráví. Měli tři děti - dvě děvčata a jednoho chlapce -, všichni rodičům pomáhali. Nejčastěji Jarča a Vlastík. Jejich pes někdy táhl vozík s nákupem. Mařatkovi poctivě pečovali o vše, co souviselo s koupalištěm. Tráva kolem byla vždy včas posečena, aby si tam naháčci mohli rozložit své deky na opalování. Když mládež tropila nějaké nepřístojnosti, pan Mařatka ostře hvízdnul a každý věděl, co to znamená. Rošťáci se hned zklidnili a staří spokojeně přitakávali, že je to tak správné. Díky nelehkým starostem Mařatkových byla na koupališti vždy pohoda a příjemný pobyt.

Náhoda tomu chtěla, že jsem se ve Výsokém setkala s Jarčou Mařatkovou. Ona mi ještě připomněla, jak její tatínek budoval s panem Rázlem koupaliště. Co museli vyvozit hlíny. Také vzpomínala, že jejich pes Tarzan chodil s tatínkem každé ráno na koupaliště a když došly nějaké potraviny, přivázal tatínek vzkaz k obojku a poslal ho domů. Tam zprávu přečetli, chybějící dokoupili a vezli opět na trakaři na koupaliště.

Hana Pochopová

*-**-*

*Rádi byste se smáli - tak to přece
dělejte! Vždyť svět
není veskrze vážný.*

Christian Morgenstern

*-**-*

Paměti legionáře

4. část

Připomínám si jeden náš ztřeštěný nápad, který vzrušil nejen naši třídu, ale byl zaznamenán i do školní kroniky jako pustý a odstrašující čin. Když jsme se vraceli z jedné válečné výpravy proti Návarovským, přišli jsme na úbočí rozvaliny hradu na několik slepýšů. V čísi hlavě se zrodil nápad přinést jeden nebo dva exempláře našemu "Přírodovi". Náš lov byl mimořádným dobrodružstvím a celou cestu jsme o něm vzrušeně štěbetali jeden přes druhého. Zvláště jsme se těšili na překvapení, jež jako "lovci hadů" svým činem způsobíme, když tu pojednou se vynořil nový nápad - co abychom "hady" dali holkám do jejich brašen v lavicích. Aní jsme nemohli rána dočkat. S "hady" schovanými za košilí vyčkávali jsme příhodného okamžiku. O přestávce vylákali jsme pokřikem, že nad kostelem letí balon, celou třídu i sousední třídy na chodbu a tak se nám uvolnila cesta k provedení našeho záměru. Jenže plán se nám nezdařil. "Hadům" se do brašen nechťelo. Sotva jsme je tam

vecpali, hned zas vylézali. S tím jsme jaksi nepočítali. A čas kvapil. Bylo nebezpečí, že se někdo vrátí do dívčí třídy. Dvěma slepýšům se podařilo osvobodit a už se plazili mezi trnoží lavic. K naší hrůze nebylo je však možno chytit, protože nám trnože překážely a pranic nám nepomáhalo naše lovecké umění ze včerejška. A právě v takovém kritickém okamžiku se do třídy vrací Pepina Blahoutová. Jakmile spatřila na podlaze živého "hada", strašlivě zaječela, vyřítla se zpět na chodbu a její hrůzostrašný pokřik rázem vzbouřil všechny, kteří se tam dosud tlačili u oken pátrající po balonu. Přiběhl ředitel Pavlík a všichni učitelé ze sborovny, i náš "Příroda", a když se od zděšené Pepiny dověděli, co se to hrůzostrašného děje, mysleli, že Pepina zešílela. Opatrně tedy otevírali dveře třídy. Jakmile však uviděli provinilé postavy a v popředí Karla Bartoníčkovu, v jehož ruce se ještě klímal zabíjí plaz - při honičce mezi trnoží mu roztrhl hlavíčku perečníkem -, hned věděli, že jsou u svých papenheimských. Nepomohli nám žádné výmluvy, i když jsme jednohlasně tvrdili, že jsme naši kořist přinesli panu učiteli přírodopisu, aby nám mohl na živých exemplářích demonstrovat charakteristické znaky těchto plazů, a tak byl vynesen ortel.

Rozsudek zněl:

1. Snížení známky z mravů o jeden stupeň;
2. dvě hodiny po škole;
3. tři rány (místo pěti) rákoskou na dlaň.

22

A byl to kus klukovské stavovské hrdosti, mohl-li po první ráně na otázku: "Bolí?" přes sevřené zuby odpovědět: "Ne." Byla to ovšem provokace pro další, silnější ránu. "...Bolí?" "Ne." Pod třetí ranou už se však zatajil dech, protože to opravdu štípalo prasecsakramentsky, avšak za opětovnou otázku: "Bolelo?" zaznělo do soustředěného ticha třídy ještě vzdorněji: "Ne.". Teprve teď štiplavá bolest vedrala jiskru slzy do očí, ale za jejím tříptem už se tajil smích, který šel vstříc sympatickým úsměvům z klukovských lavic. Na učitele jsme se pro takový výprask nikdy nezlobili, protože ty šlehy bývaly zaslužené. Už tenkrát jsme autokriticky uznávali své poklesky proti školské kázní. Takovému tresty nás proto nezkrušily. Zmínil jsem se o válečné výpravě proti Návarovským. Takových výprav jsme podnikali nespočet. Nesly stopy romantismu vypěstovaného četbou mayovek, avšak také horšího druhu dobrodružné literatury. Proto také bývalo naše válečnictví v popředí. V něm se vybíjely přirozené přebytky klukovské energie a vyrovnávaly se také duševní stavy - celkem však beze škod. Roztržené kalhoty nebo utržený rukáv košile byly jen nepatrné detaily. Z takového boje vracivali jsme se někdy ve stavu velmi bédném, plni škrábanců, boulí, odřenin a modřin, a místo vítězných fanfár nám jen žaludek zpíval hladem...

Třežba nad našimi klukovinami vysoké babky spínaly ruce, nebyli jsme v jádru špatní a měli jsme také zájmy vyšší a ušlechtilější.

*Pokračování příště
Bohumil Doležal, zpracovala
Ludmila Hnyková*

ŘEMESLA A ŽIVNOSTI

Za školou do Zákostelí

V ulici mezi školou a starou poštou byl hned v prvním domě obchod kůží a obuvnickými potřebami paní Františky Štěpánkové. Po válce tam ševcoval pan Josef Kobr. Vedle bylo pekařství pana Hofavky a v rohovém domě Občanské záložny měl provozovnu pan Rudolf Štoček - holič a kadeřník. Větší část přízemí protějšího domu bylo železářství a koloniál pana Čeňka Kramáře. Prodával nejen běžné potraviny kromě pečiva, ale i takové, které se dovážely z cizích zemí, hlavně z kolonií velkých států, proto ten název "koloniál". V železářství zase všechno od toho nejmenšího hřebíčku až po velká železná kamna, a to všechno v jednom krámě. Vedle v průjezdu do školního dvora byla již zmíněná klempířská dílna, kterou po panu Langrovi vlastnil pan Josef Lachman.

Podle fary cestou na Vystrkov dojdeme k domu ve velké zahradě. Připadal mi vždycky tak trochu jako z pohádky. Vyřezávané dřevěné

23

obložení vypadalo jako krajky. Byl celý obrostlý kvetoucími keři. Patřil panu Františku Hanušovi. To byl řezbář, ale víc se věnoval fotografování. V domě měl fotoateliér a díky jeho dobovým snímkům si dnes můžeme přiblížit život ve Vysokém na začátku minulého století. Dál byl ještě švec pan Šalda a na Vystrkově pokrývač pan Karel Šalda. My se ale vrátíme ke kostelu a k pekařství naproti. Patřilo panu Mařatkovi a od vdovy paní Anny Mařatkové to koupil pan Antonín Bartoníčka, pekař, ale dobrý obchodník. A ten, přes všechna přízviska a osočování, zásoboval celou válku Vysočáky chlebem a potravinami bez lístků, samozřejmě draz, ale byly a pomáhaly vylepšit hubené válečné příděly. To když moje šetrná maminka zehrala, jak je ta vánočka drahá, položil tatínek na stůl stokorunu a řekl: "Co myslíš, najíme se jí?" A bylo po zehrání.

Za pekařstvím jsme už na malém rynečku s řadou malých domků po levé straně. Hned v druhém byla trafika pana Mařatky. Celý krám bylo vlastně veliké okno se širším parapetem ze síně do světnice a za ním docela malý prostor ohraničený regály. Říkalo se tomu kukaň. V tom nejmenším domečku v řadě měla dámské krejčovství slečna Jarmila Kašťáková. Bylo tam stále veselo, jako dítě jsem tam moc ráda chodila. A tady stojí za zmínku zehlení. To měly takovou těžkou dutou žehličku, která měla vzadu dvířka, kam se vkládala železná vložka. S tou se chodilo do kovárny slečna otce,

pana Kašťáka. V kovářské výhni se vložka rozpálila doběla. Horká ohřála plášť žehličky. Když jsem dorostla do věku, že mi mohli tuhle službu svěřit, byla jsem na chození do kovárny velice pyšná, i když jsem se toho rozpáleného kousku železa dost bála. V tom samém domečku byla později opravna kol pana Josefa Urbana.

Anna Čerovská

Milá vzpomínka

U silnice z náměstí do Tříče bydleli v podnájmu u Bartoníčků manželé Háskovi. Měli tam i svou holičsko-kadeřnickou firmu. Byla to nevelká místnost, ve které byla dvě křesla. U jednoho upravovala ženy paní Hásková, u druhého zase muž pan Hásek. Kolem stěn bylo několik židlí a stolek s lavicí pro čekající. Místnost nebyla přepažena, a tak pan Hásek občas zasáhl s nějakou legrační poznámkou do debaty žen.

Jednou si ženy vyprávěly, jak je hezké, když se dbá v oblečení na správné sladění barev, že i manželé, když si někdy vyjdou, mají mít oděv, pokud je to možné, sladěný do stejné barvy. Do toho se ozval pan Hásek: "No jo, manželka to také dodržuje. Když má bílou halenku, nosí i bílé kalhotky." Na to se hned ozvala paní Hásková: "I ty jeden, co nevíš, nepovíš." Bylo to jejich škádlení takové milé a každý si z něho mohl vzít příklad pro vzorné manželství. Pan Hásek byl i výborný muzikant, vždyť to byl bratr pana Prokopa

Háská, hudebníka a významného divadelního ochotníka.

Hana Pochopová

*_*_*

*Jak příjemný pocit - ležet
na zádech a plný touhy
po cestování pospíchat
za nadýchanými bílými oblaky.*

Paul Zech

*_*_*

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Chut' loučení

Vážené přátelé, rok se s rokem sešel, jsou tu opět prázdniny, ale stejně se vše zdá být jiné. Loňský rok byl ve znamení návratu, ten letošní bude opět ve znamení loučení.

Je to tak. Amerika může být na druhé straně oceánu a já věřila slovům jednoho svého přítele, že vše, co je na této planetě, je blízko. Dnes se mi zdá Amerika méně dostupná, než se zdála v roce 1492. Po celý uplynulý půlrok jsem se snažila shromáždit materiály pro studentské vízum, abych mohla pokračovat ve studiu v texaském Houstonu. V okamžiku, kdy jsem byla přesvědčena, že mám vše potřebné, vrátili mě z ambasády se slovy, že mi chybí formulář 157. Chvilku mi bude trvat, než se smírím s

faktem, že bude trvat poněkud déle, než se opět setkám se svými přáteli, s lidmi, kteří mi jsou drazí, a vím, že je to stejně těžce pochopitelné i pro ně. Prohlížím fotky z míst, která jsem důvěrně znala a kam jsem se chtěla vracet, a smířuji se s tím, že je hned tak neuvidím. Zvláště obtížné se to vysvětluje srdci.

Nicméně život jde dál a náš nádherný svět se točí a hned tak točit nepřestane a je na něm stále co objevovat a poznávat. Patnáctého srpna tedy opět opustím naše malebné městečko. Tentokrát však zůstávám na starém kontinentě. Mým cílem je Madrid. Zbývá se rozloučit a Vám všem popřát krásný rok. Kdo ví, třeba se budeme na stránkách Větrníku opět setkávat, až budu vyprávět o svém životě v horkém Španělsku.

Přeji Vám všem hodně štěstí a abyste si i Vy plnili sny. Horatius řekl, že chvilka bláznovství je sladká - plňte si svá bláznovství a nedovolte nikomu, aby Vám Vaše sny rozmloval a bral. Žijte je. Když už člověk je - má koukat, aby byl.

Vaše Daniela Hejralová

SPORT

Soustředění sjezdařů Berounka 2003

Letos se poprvé po dlouhé době nekonalo společné soustředění běžců

a sjezdařů u koupaliště Dachova. Proto jsme přišli s nápadem samostatného soustředění, kde by si závodníci vedle tréninku vyzkoušeli také něco nového.

Odjíždělo se tentokrát vlakem v pátek 27. června a cílem cesty byl vodácký kemp v Srbsku na břehu Berounky. Přes nové prostředí se nám podařilo najít potřebná sportoviště a mohli jsme využívat i hezké fotbalové hřiště vedle kempu. V sobotu a neděli se konaly klasické tréninky zaměřené spíše na dynamickou a výbušnou sílu než na vytrvalost. Závodníci vyzkoušeli opět také rychlostní testy (50 m, 60 m, 400 m, člunkový běh). Jedno odpoledne jsme věnovali výletu k nedalekému zatopenému lomu, Malé Americe. Nový byl na letošním soustředění vodácký výcvik a sjezd dvou úseků Berounky. Z Nižboru do Srbska a ze Srbska do Řevnic (tento úsek byl kvůli nepříznivému počasí zkrácen pouze na Karlštejn). V pondělí ráno se odjelo vlakem do Nižboru, kam nám vodácká kancelář Honza dodala 10 kánoí a kajak pro jednoho z trenérů. Závodníci se nad jezem seznámili s ovládáním lodí a poté se vyrazilo na řeku. Přes počáteční problémy se většina dětí s loděmi dobře sžila a podařilo se nám s většinou závodníků sjet i poměrně obtížný kanál v Berouně. Několik lidí se sice nedobrovolně vykouvalo, ale mají na co vzpomínat. Úterní plavba už proběhla bez problémů na klidné vodě pod Srbskem. Cestu znepríjemňoval pouze déšť, který nás přinutil etapu zkrátit. Sjíždění

Berounky jsme proto zakončili v Karlštejně.

Kvůli deštivému počasí jsme do Vysokého odjeli už v úterý večer. Všichni se vraceli velmi unavení, ale spokojení. A i ti, co zpočátku nevěřili, si vyzkoušeli, že pádlování není taková legrace, jak by se někomu mohlo zdát.

Honza Pohanka

..*

*Sňatek duše s přírodou
zúrodňuje rozum a
probouzí fantazii.*

Henry David Thoreau

..*

KČT

Sjetí řeky Ohře - vodácko- turistická akce

11.-15. června 2003

1. den - odjezd v 5. 00 z Vysokého. Poznávací putování západní částí Čech. První zastávka je cestou s malým občerstvením v Krušovicích a rychle dále na Andělskou Horu a do Chebu. Pokračujeme pěšky okolím přehrady Skalka do Františkových Lázní. Pro nízký stav řeky Ohře měníme plánovaný start z Tršnice do

Kynšperka nad Ohří. Večer stavíme stany a přebíráme lodě.

2. den - po snídani vyrážíme na lodích. Trasa 31 km: Kynšperk nad Ohří - Šabina - elektrárna Tisová - Citice - Sokolov - Královské Poříčí - Staré Sedlo - Loket. Stavíme stany a jdeme si projít Loket. Večer posedíme u stanů a přichází bouřka s deštěm. V některých stanech bylo krušno.

3. den - ráno se počasí umoudřuje a na cestu nám svítí sluníčko. Trasa 29 km: Loket - Svatošské skály - Doubí - Karlovy Vary - Svatý Hubert. Vyhlášená peřej zvaná Hubertus je táhlá, s vysokými vlnami. Zdatní jedinci ji sjíždějí a převážejí ostatní lodě, abychom je nemuseli přenášet. Malé občerstvení a pokračujeme do cíle - do Dubiny. Jedna parta jde na Skalky skřítků, druhá odjíždí do Karlových Varů. Večer se scházíme v místní hospůdce, hodnotíme, kdo toho víc ušel a co viděl.

4. den - trasa 18 km: Dubina - Kyselka - Jindřichův pramen - Radošov - Velichov - Vojkovice - Mlýn nad Ohří - Stráž nad Ohří - Boč. Zde máme připravené místo ke stavbě stanů a zajištěné občerstvení v pivnici. Bylo to fajn. Scházíme se poprvé všichni ke společnému posezení. Příjemná hudba, výborná kuchyně. Spát jdeme trochu více unaveni.

5. den - nízký stav vody a stavba nového jezu ukončuje naše putování po 3 km jízdy. Předáváme lodě a ujíždíme k domovu.

Závěr - akce se zúčastnilo 18 členů KČT. Počasí krásné, vody mohlo být

o trochu víc, ale i tak se nám některým podařilo otočit loď víc než jednou. Jeden projel peřej Hubertus i bez lodě, jednoho přejela plná loď, jeden sjel do řeky ze břehu, ale hlavně - vrátili jsme se domů zdraví a spokojení.

Jiří Libal

..*

*Naučil jsem se přilít
od života neočekávat.
V tom je tajemství veselé
mysli a důvod, proč místo zoufalého
zklamání zažívám
příjemná překvapení.*

George Bernard Shaw

..*

Společenská kronika

Nevšední zážitek

Byli jsme na platinové svatbě. Jistě hned uvažujete, po kolika letech manželství se asi slaví. Po 65 letech! Byla jsem už na několika diamantových, ale na platinové prvně. Ženichovi dědečkovi i nevěstě babičce bylo nyní 90 let, první svatbu slavili 4. června 1938 jako pětadvacetiletí. Vychovali 4 děti, mají 11 vnoučat a 10 pravnoučat, 11. je na cestě.

Poseděli jsme a povídali a byl to

A kdo jsou ti platinoví manželé? Marie a Vladimír Holcovi ze Sklenařic. Byla to návštěva na zamyšlení. Přejeme jim ještě hodně hezkých a slunečných společných dnů.

*Za MěÚ a redakci
Větrníku Ludmila
Hnyková*

65

opravdu zážitek. Nevěsta babička bělovlasá, ale oči jiskrné, čte bez brýlí, dobře vidí i slyší a paměť má obdivuhodnou. Recitovala (neodříkala) mně několik starých básní s náboženskou tematikou, o J. K. Tylovi, i básně od Kožíška ze školních let. Hrál dobře na housle, i na zábavách, a zpívala. Její veliký handicap jsou bolavé nohy, chodí a vůbec se pohybuje velice špatně. Ženich dědeček je čilý, rychlý a pohyblivý, stále se stará o své milované včely a je neobyčejný vypravěč. Ličil, jak s infarktem (to ale nevěděl) jel na motorce do Jablonce k lékaři, který neordinoval, jak jel dál do Vysokého do nemocnice, ale odtud ho už sanitkou vezli do Jilemnice, kde ho téměř polomrtvého odepsali. Přežil všechny životní nástrahy. Sice špatně slyší, ale to mu nebrání, aby své manželce nepomáhal v kuchyni a při vaření.

Sňatek

21. 6. 2003 Mgr. Janeta Křováková z Děčína a Mgr. Ivo Beneš z Prahy
12. 7. 2003 Jitka Skrbková a Vlastislav Duštíra, oba z Horní Tříče

Hodně štěstí!

Narození

Dne 4. 6. 2003 se manželům Zdeňce a Františkovi Matouškovým narodila dcera Anežka.

Hodně zdraví a štěstí!

Platinová svatba

Dne 4. června 2003 oslavili 65 let společného života manželé Marie a Vladimír Holcovi ze Sklenařic.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

MUDr. Ladislav Kavan 84 let
Miroslav Kunc 82 let
Růžena Morávková 82 let
Ludmila Strnádková 78 let
Božena Čechurová 76 let
Jiří Sajdl 76 let
Milada Kašťáková 75 let
Ludmila Machytová 74 let
Julie Kubíčková 96 let
Josef Zita 83 let
Marie Kurtincová 82 let
Ing. Otomar Köppl 81 let
Emilie Haasová 78 let
Bedřich Lukeš 78 let
Jaroslava Hadravová 75 let
Drahomíra Kavanová 74 let
Věra Palasová 73 let

Helkovice

Vlasta Duštírová 76 let
Ludmila Nejedlová 77 let
Bohuslav Nosek 72 let

Horní Tříč

Václav Eder 77 let
Božena Škodová 76 let
Věra Hrubá 74 let
Josef Slavík 79 let
Sklenařice

Vladimír Holec 90 let
Oldřich Vitvar 80 let
Olga Šimůnková 80 let
Jaroslav Friedrich 83 let
Emilie Stochlová 82 let
Anna Metelková 74 let

Stará Ves

Anna Přibáňová 83 let
Věra Černá 70 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Cítím Tvou blízkost

dr. Zdeňka Vaněčková

Cítím Tvou blízkost

Jsi tu
má duše drahá
Jsi v slze
co padá
jak letní vláha

Jsi se mnou
vím to, vím
a steskem po Tobě už se netrápím

Jen ruku Tvou
v tu chvíli mít
a hlavu na Tvém rameni
smět slůvko slyšet
a ptát se, proč
jsi to či ono řekl tak
a nejinak
a jestli to byl žert
či mámení.
Jen chvíli hlavu mít na Tvém
rameni

(Vzpomínka u příležitosti 95.
narozenin P. H.)

Úmrtí

Dne 19. 6. 2003 zemřela paní
Jindřiška Součková ze Staré Vsi ve
věku nedožitých 77 let.

*Všem pozůstalým vyjadřujeme
upřímnou soustrast.*

***

*Člověk, který více prožil, není
ten, kdo žil déle, ale ten,
kdo život více vnímal.*

Jean-Jacques Rousseau

***

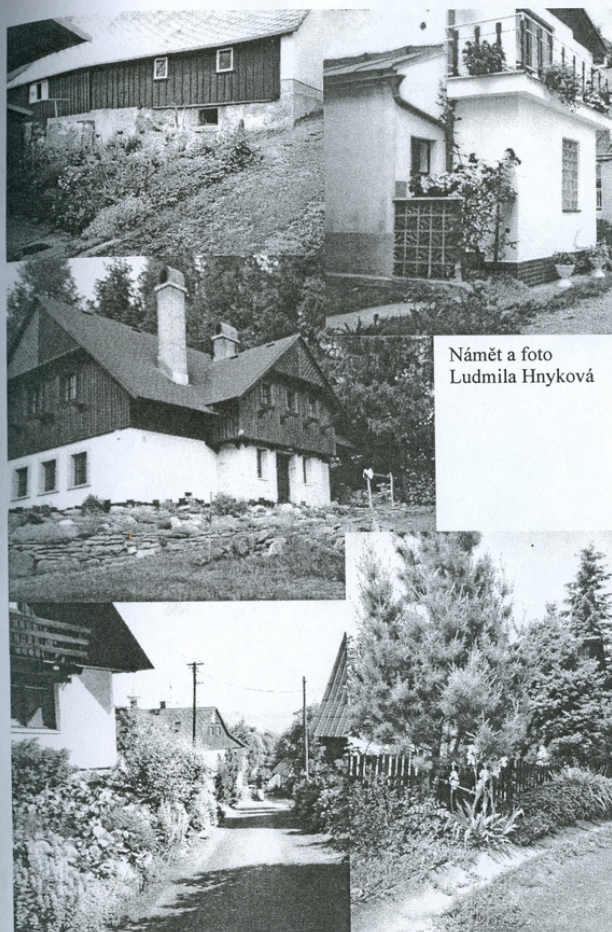
Znáte své město?

Obrázkový seriál k zamyšlení.

Radost pohledět.

30

Námět a foto
Ludmila Hnyková

31